

Χειμωνιάτικη αγκαλιά

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Ήταν ένα πολύ παράξενο κορίτσι η Μαριαλένα. Ελάχιστες φίλιες είχε πιάσει από τότε που είχε έρθει στο σχολείο, τον περασμένο Σεπτέμβριο. Κάποιοι την θεωρούσαν ψηλομύτα, κάποιοι τη θεωρούσαν ντροπαλή. Ακόμα και η διπλανή της στο θρανίο, η Ειρήνη, δεν μπορούσε να καταλάβει ακριβώς τον χαρακτήρα της.

Όχι ότι δεν έκαναν παρέα, αλλά να, πολλές φορές η Μαριαλένα σαν να ήταν αλλού, σε ένα δικό της κόσμο, σαν να ήταν κάποιες φορές τόσο αφηρημένη, που να μην μπορούσε να αντιληφθεί αμέσως αν κάποιος της μιλούσε ή τη ρωτούσε κάτι. Ακόμα και η δασκάλα είχε αυτό το πρόβλημα μαζί της. Τη ρωτούσε κάτι κι εκείνη αργούσε να καταλάβει ότι κάποιος της είχε απευθύνει τον λόγο.

Όμως, από τα μέσα Δεκέμβρη και μετά, που έπεσε και το πρώτο χιόνι, σαν κάτι να άλλαξε στη Μαριαλένα. Χαμογελούσε περισσότερο, σήκωνε ανελλιπώς το χέρι να απαντήσει στις ερωτήσεις της δασκάλας, μιλούσε

Το τελευταίο κουδούνι χτύπησε. Τα

παιδιά είχαν σχολάσει. Μια μεγάλη παρέα μαζεύτηκε στην πάλλευκη αυλή του σχολείου.

- Θέλετε να μαζευτούμε στην πλατεία το απόγευμα να φτιάξουμε ένα χιονάνθρωπο; ρώτησε ένα αγόρι ενθουσιασμένο.

στησαν όλα τα παιδιά.

Εκείνη τη στιγμή η Ειρήνη, που

φώναζε κι αυτή χαρούμενη, είδε με την άκρη του ματιού της τη Μαριαλένα να βγαίνει από το σχολείο και να κοιτάζει την παρέα των συμμαθητών της, που είχε μαζευτεί σ' εκείνη τη γωνιά της αυλής. Δάκρυα κύλησαν από τα μάτια του κοριτσιού. Άρχισε να τρέχει. Η Ειρήνη γρήγορα χαιρέτισε τους φίλους της κι αφού τους βεβαίωσε ότι θα είναι κι αυτή στην πλατεία το απόγευμα, άνοιξε την αυλόπορτα του σχολείου. Ακολούθησε βιαστικά την κατεύθυνση που πήρε η Μαριαλένα. Προσπέρασε το γωνιακό βιβλιοπωλείο και έφτασε σ' ένα σταυροδρόμι. Για λίγο στάθηκε αναποφάσιστη. Ευτυχώς η συμμαθήτριά της είχε αφήσει τα αποτυπώματα των παπουτσιών της στο φρέσκο χιόνι και η Ειρήνη τα ακολούθησε.

Άκουσε τα «Αποτυπώματα στο χιόνι» του Debussy

%aportypomata%

Τα βήματα της έφταναν μέχρι το γεφύρι. Μετά σταματούσαν απότομα. Μα δεν μπορεί! Πού βρισκόταν η Μαριαλένα; Η Ειρήνη σκέφτηκε το χειρότερο με το νου της: λες ο πάνος να έσπασε, ενώ περπατούσε στην παγωμένη λίμνη;

Πάνω που ήταν έτοιμο το κορίτσι να τρέξει να φωνάξει για

βοήθεια, είδε τη συμμαθήτριά της να ξεπροβάλλει κάτω από το γεφύρι. Αυτό που

αντίκρισε την έκανε να μείνει με το στόμα ανοιχτό: η Μαριαλένα έκανε πατινάζ πάνω στη παγωμένη λίμνη! Με επιδέξιες χορευτικές κινήσεις γλιστρούσε πάνω στον πάγο και τα παγοπέδιλά της έλαμπαν! Χόρευε και είχε αυτό το αφηρημένο μελαγχολικό βλέμμα που είχε συνήθως μέσα στην τάξη, σαν να ονειροπολούσε. Η Ειρήνη δεν τολμούσε να μιλήσει. Απολάμβανε το πατινάζ της φίλης της.

Άκουσε το «Βαλς του πατινέρ» του Emile Waldteufel

%patiennerr%

Μετά από λίγα λεπτά όμως, η Μαριαλένα την κατάλαβε. Σταμάτησε απότομα πάνω στο πάγο.

- Τι κάνεις εσύ εδώ;» ρώτησε θυμωμένα την Ειρήνη.

- Ήθελα να δω αν είσαι καλά, απάντησε εκείνη. Έλα να μιλήσουμε λίγο, την

Η κοπέλα κάθισε σε ένα παγκάκι στην

απέναντι πλευρά της λίμνης, έβγαλε τα παγοπέδιλά της κι έβαλε τα μποτάκια της. Η Ειρήνη διέσχισε το γεφύρι και κάθισε δίπλα της.

- Στεναχωρήθηκα που δε με καλέσατε κι εμένα μαζί σας, για να σας βοηθήσω με τον χιονάνθρωπο! Θυμήθηκα το παλιό μου σχολείο! Τότε τα έκανα όλα με τους συμμαθητές μου! Ήμασταν πολύ δεμένοι! Ειδικά, το χειμώνα, παίζαμε χιονοπόλεμο, κάναμε πατινάζ, τραγουδούσαμε τα κάλαντα από πόρτα σε πόρτα!

κλάματα! Νιώθω ότι ποτέ δεν θα Μαριαλένα.

Η Ειρήνη την αγκάλιασε. Πολύ

καιρό είχε να νιώσει μια φιλική αγκαλιά η Μαριαλένα. Την αγκάλιασε κι αυτή.

- Ξέρεις, πρέπει να μας δώσεις την ευκαιρία να σε γνωρίσουμε και να σε αγαπήσουμε, της είπε η «διπλανή» της. Φυσικά σε θέλουμε στην παρέα μας, φυσικά θέλουμε να είσαι φίλη μας, φυσικά θέλουμε να φτιάξεις μαζί μας τον χιονάνθρωπο της πλατείας! Σε προσκαλώ εγώ! Μόνο σε παρακαλώ, άσε μας να σε γνωρίσουμε και είμαι σίγουρη ότι πολύ σύντομα θα έχεις πολλούς καινούριους φίλους! Θες να έρθεις σπίτι μου να φάμε πριν πάμε με τα παιδιά γι' αυτόν τον περιβόητο χιονάνθρωπο;

Η Μαριαλένα απομόγελασε.

- Ναι, απάντησε, μόνο να περάσουμε πρώτα από το σπίτι

μου να ειδοποιήσω τους γονείς μου! Και πάμε και γρήγορα γιατί από ότι βλέπω το χιόνι πέφτει όλο και πιο πυκνό!

Και οι δυο φίλες, πιασμένες χέρι-χέρι, πέρασαν το γεφύρι σιωπηλά και κίνησαν βιαστικές για το κέντρο της μικρής πόλης. Σκέφτονταν τα όμορφα πράγματα που θα έκαναν μαζί. Θα γνώριζαν η μία τους γονείς της άλλης, θα έκαναν παρέα με τους υπόλοιπους συμμαθητές, θα μάθαινε η Μαριαλένα πατινάζ σε όποιον ήθελε... Πολλά σχέδια έκαναν τα δυο κορίτσια, τρέχοντας να ξεφύγουν από το χιόνι που συνέχιζε να πέφτει, χορεύοντας πάνω από τα σπίτια και τις καμινάδες της πόλης.

Άκουσε το κομμάτι «Το χιόνι χορεύει» του Debussy

%xionixoreyei%

Αλέξανδρος Σαββόπουλος